

Cristina Tătar

Orașul Bucuria

povești făcute altfel

 TOP
PUBLISHING

Orașul Bucuria și Împăratul trist

În vremuri de mult apuse, atât de îndepărtate de nici bunicii voștri nu mai știu de ele, era un oraș mare care se numea Bucuria. Nu se numea așa degeaba. Nu, nu! Se numea Bucuria pentru că locuitorii săi erau mereu veseli. Nu întâlneai pe nicăieri oameni triști, copii supărați, părinți stresați sau animale posomorâte. Toată lumea zâmbea de dimineață până seara, era bine dispusă, cu toții își vorbeau frumos, erau politicoși și trăiau mai fericiți ca oricine.

Orașul radia pur și simplu. Oriunde întorceai privirea, vedeai doar clădiri vopsite în culori vii, la fiecare fereastră erau ghivece cu flori frumoase, grădinile erau mereu pline,

peste tot creșteau copaci plini cu fructe delicioase, iar din fiecare casă se simțea miros de briose și prăjituri. Cât era ziua de lungă, vedeai copii alergând de colo, colo, mămicile își plimbau bebelușii cu căruciorul prin parcuri, tații jucau fotbal cu băieții, iar bunicile erau maestre la gătit. Și pe șosele era veselie mare! Șoferii conduceau prudent, nimeni nu se grăbea nicăieri, ba chiar întârziu la semafoare să își dea bună ziua sau să mai schimbe o vorbă.

Și nimeni nu se supăra.

Nimic nu prevestea, însă, sfârșitul. Până într-o zi, când la conducerea orașului Bucuria a ajuns un împărat ursuz, care nu era niciodată mulțumit. Pe acest împărat nimeni nu îl văzu vreodată fericit sau vesel. Dar niciodată! Totul era pentru el pe dos, bucuria nu prevestea nimic bun, iar râsetele sau joaca, pentru el, erau inutile. Primul lucru pe care l-a schimbat, când a ajuns împărat, a fost numele orașului. Tam-nesam, peste noapte, orașul Bucuria nu s-a mai numit așa. Îl numi orașul Treabă Multă.

Împăratul își trimise angajații să dea jos plăcile de la

intrările și ieșirile din oraș pe care scria numele Bucuria și să le pună pe cele cu Treabă Multă. Zis și făcut. Angajații de la palat au rupt, pur și simplu, tăbliile cu nume și le-au aruncat cât acolo, pe dealuri, și le-au pus pe cele noi în loc. Erau atât de urâte... Gri cu negru, anoste și triste. Nu îți mai inspirau nici urmă de bucurie... Împăratul, însă, era fericit. Făcuse primul lucru bun, în opinia lui.

În scurt timp, obligă pe toată lumea să vopsească blocurile și casele în aceleași culori. Îi puse pe oameni să

cumpere vopsea gri și să se pună pe treabă.

– Cine nu se conformează, primește o amendă usturătoare și, dacă mă supăr, vă dau afară din oraș! Așa le spusese oamenilor împăratul și tuturor le era frică de el.

Era nemilos și voia ca totul să se întâmple doar ca el. După asta, îi trimise pe toți oamenii mari la serviciu și programul era foarte greu... Munceau în fabricile împăratului ursuz de când se lumina de ziuă, până când noaptea se lăsa peste oraș. Părinții nu mai aveau timp să stea cu copiii lor, nimeni nu mai plimba cărucioare prin parc, nimeni nu mai juca fotbal și, din case, nu se mai simțea miros de prăjituri delicioase sau brioșe, pentru că nimeni nu mai avea timp de ele. Parcă nici florile de la ferestre nu mai aveau viață în ele, înconjurată de atâta gri și supărare...

Totul era trist acum în orașul Treabă Multă și multă lume încercă să-l înduplece pe împărat să renunțe la planul lui, dar vai de ei ce pățiră... El era fericit așa și voia ca totul să fie și mai trist decât atât. S-a tot gândit, s-a mai gândit și iar s-a gândit. Ce să mai facă? Cum să întristeze totul și